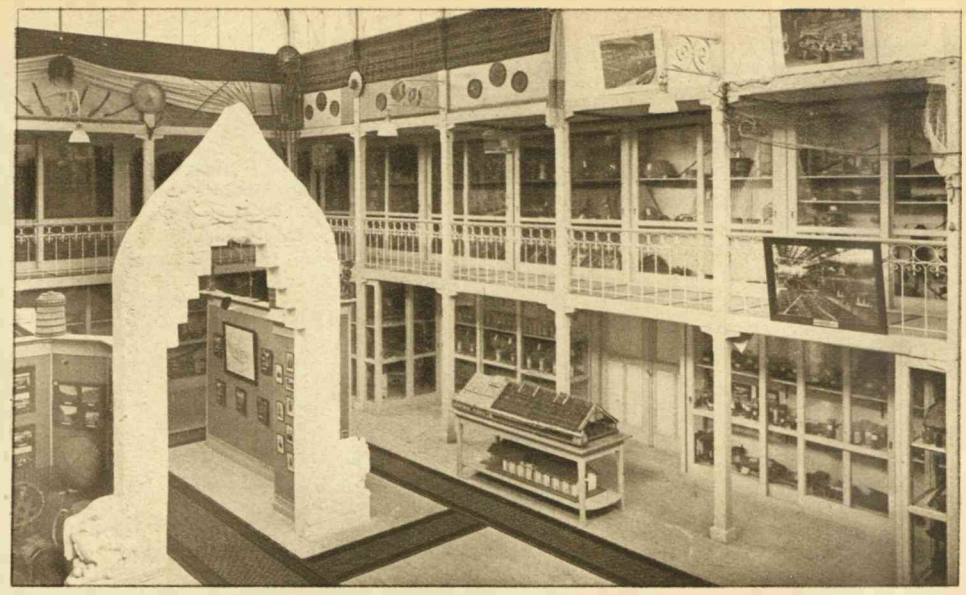

DE OPENING VAN HET KOLONIAAL MUSEUM TE DEVENTER.

In tegenwoordigheid van Prins Hendrik en vele andere hooge autoriteiten werd verleden week 't Koloniaal Museum te Deventer geopend. Links: Het gebouw; rechts een overzicht van de tentoonstelling. In het midden der zaal een afgietsel van een der poorten van de Boroboedoer, het grootste en belangrijkste monument van Boeddhistische kunst op Java.

„Wat wil je dan ?"

„Dit : ik wil jouw kruis, jouw straf niet langer dragen. Het is je plicht jouw man de waarheid . . ."

„Lois !"

„. . . te vertellen en aan John en Elizabeth, nicht Agatha, tante Mary, aan de weinige intimi, die nog belang in mij stellen, den werkelijken stand van zaken uit te leggen,"

„Arthur zou 't besterven," hijgde Violet.

Lois lachte. „Zou hij boos wezen over wat vijf jaar geleden is voorgevallen, voor jullie elkander kenden ?" herhaalde zij nu de woorden van haar zuster. „Jij was nog slechts een kind ; 't was de dwaasheid, de ontoerekenbaarheid van een kind."

„Hem te zeggen dat ik hem al die jaren bedrogen heb !"

„Beter dan voort te gaan, hem te bedriegen," vervolgde Lois. „Violet, je moet ook een weinig om mij denken. Vijf jaar was ik een verworpeling, dolende in de wildernis. Nu heb ik een oase gevonden, een man die mij liefheeft. Ik kan hem niet laten gaan ; ik kan niet tegen hem liegen, hem niet bedriegen."

„Je bedroog de geheele wereld. Je vormde het plan zelf."

„Ik wist niet wat ik deed."

„Ik ook niet" snikte Violet. „Als ik alles voorzien had, zou ik je niet hebben laten doen wat je gedaan hebt. Ik zou bekend hebben .... als jij niet tusschenbeide gekomen was."

„Jij zei dat je jezelf van 't leven berooven zoudt."

„Ieder meisje zegt dat," riep Violet radeloos uit. „Jij geloofde mij niet. Beken 't maar. Jij was niet gek ! Als ik toen bekend had zou alles thans vergeten zijn. Je vraagt mij nu mijn huiselijk geluk . . ."

„Ik eisch 't van je, lieve ! Ik moet thans eens om mijzelve denken . . . en om John."

„Je drong . . . je dwong mij in het paradijs van een gek en nu kom je . . ."

Lois lei haar beide handen op haars zusters schouders.

„Kun je nu ook niet een oogenblik om mij denken ?" — „Je bent zelfzuchtig. Jij . . ."

„Zelfzuchtig ? Ik ? Ben ik dat ooit geweest, Vi ?"

„Neen ! Jij was altijd een engel. Ik heb altijd aan jou gedacht als aan een engel. Maar nu vraag je mij . . . . beveel je mij . . . . dwing je mij om het vertrouwen van mijn man te vernietigen."

„Moet ik dan de straf voor jouw dwaasheid mijn geheele leven dragen ?"

„In allen geval . . . jij had geen recht mij je bescherming op te dringen, om later, als 't jou te pas komt, mij aan de kaak te stellen. Als ik toen geen gansje geweest was, zou ik je nooit hebben toegestaan, zoo dwaas-sentimenteel te handelen. Maar je wist dat je mij dwingen kon . . ."

„Dwingen !" herhaalde Lois, pijnlijk ontgoocheld.

„Je liet mij jouw offer aanvaarden. Ik dacht dat dit een offer was voor eeuwig."

„Dat dacht ik ook !"

„Ik had moeten bedenken dat een vrouw nimmer haar belofte houdt, maar ik was toen nog een kind. Denk je dat iemand of iets mij zou hebben bewogen toe te geven ?"

„Vi, je hebt je geen oogenblik verzet !"

„Verzette ik mij ooit tegen jou ? Jij nam moeders plaats in. Ik gehoorzaamde jou in alles. Jij beval en ik deed 't. En als ik niet had geweten, niet volkomen overtuigd was geweest, dat jouw woord, Lois' woord, heilig was, denk je dan dat ik . . ."

„Ik . . . ik . . . ik, altijd ik. Er zijn nog andere menschen in de wereld dan jij. Mag ik Johns geluk vernietigen ?"

„Moet ik Arthurs geluk vernietigen ? O, jij bent verliefd, en daarom zelfzuchtig. Het doet jou vergeten. Omdat ik jouw belofte had, trouwde ik. Ik vertelde Arthur niets, omdat jij mij had doen zweren, niemand iets te vertellen. *Jij* maakte dus dat ik hem bedroog."

„Niemand kan maken dat jij je man bedriegt. Kan iemand mij noodzaken John te bedriegen ? Vi, ik deed verkeerd ; ik beken dat. Het is niet billijk tegenover zich zelf en tegenover anderen zijn eigen karakter te blameeren, zijn goeden naam door 't slijk te sleuren. Ik maakte een fout, een kolossale fout ! Ik deed jou onrecht, Vi, maar allereerst mijzelf. Het was een ernstige fout, maar daarom moet ze worden goed gemaakt."

„En als ik weiger ?"

Lady Fernhill stond op en keek haar zuster uitdagend aan, de handen op den rug gevouwen.

„Dan zal ikzelf het aan Arthur vertellen."

„Ik weiger, Lois !"

„Goed !"

Lois Standon stond op. Lady Fernhill drukte op de electrische bel.

„Geef je je volkomen rekenschap van wat je doen wilt ?" vroeg ze langzaam. „Arthur is een vreemd man. De Fernhills zijn trotsch op hun vrouwen, hun moeders en hun dochters. Hij haat bedrog en intrige. Als maar een zweem van schandaal mijn goeden naam bezoedelt, dan . . ." Ze trok de schouders op. „Ik zal de waarheid niet ontkennen, Lois. Denk dat niet. Maar jij moet het hem vertellen !"

Zij gluurde naar Lois gebogen hoofd en krampachtig verwrongen handen.

„Ik vraag je alleen het hem niet vandaag te vertellen. Laat mij nog een enkelen avond over. Hij . . . hij zal terstond naar het buitenland vertrekken. O, ik ken hem zoo goed. Hij is rechtvaardig, maar hard. Het zal juist mijn bedrog, mijn stilzwijgen zijn, dat hij veroordeelt. O, had ik maar nooit naar je geluisterd, had ik je raad maar niet opgevolgd !"

Lois zweeg nog steeds.

„Mijn geluk zal eindigen, als het jouwe begint."

„Het mijne eindigde reeds vijf jaar geleden," zei Lois op harden toon.

„Maar 't mijne is nog nauwelijks begonnen. Het is Arthurs liefde en de komst van mijn kindje, dat mij gelukkig begon te maken. Ik gevoelde mij zoo ellendig, toen je weg was, veel ellendiger dan ik geweest zou zijn, als ik bekend had."

Nauwlettend bespiedde zij haars zusters wanhopig gelaat. De deur ging open, geruischloos trad een pleegzuster binnen met een zuigeling, die Violet van haar over nam.

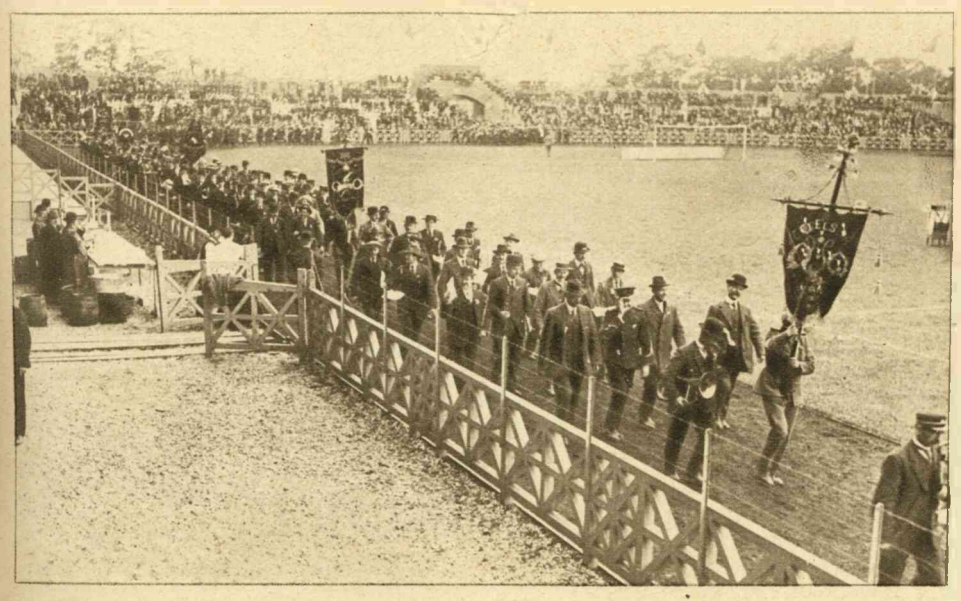
„Dank je wel, Betty," zei ze en keek nadenkend naar het slapende kind, tot de verpleegster de kamer verlaten had.

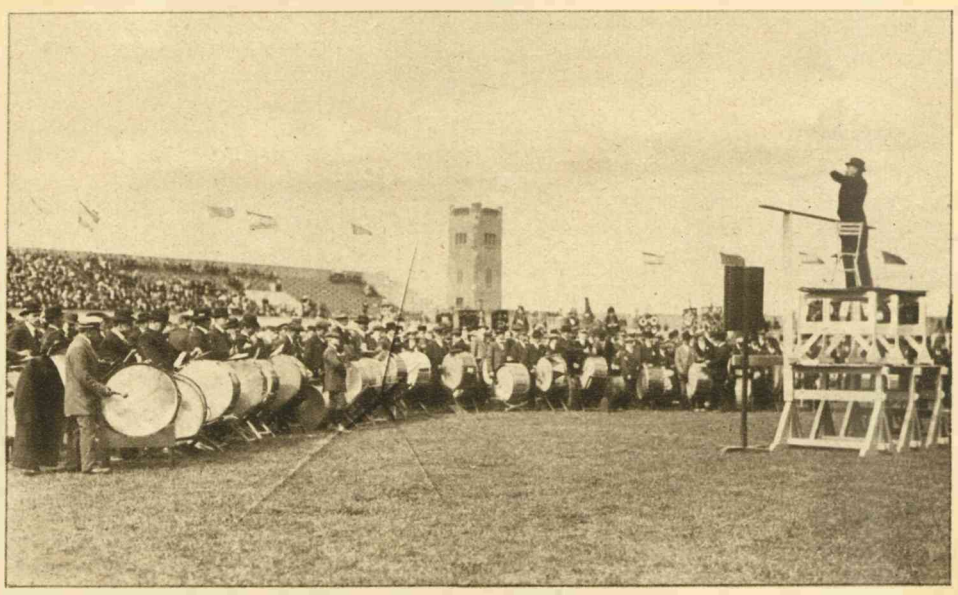
„Het zal mij verwonderen of ik jou zal mogen behouden. Hoe zal hij met ons handelen ?" mompelde ze zacht tegen de kleine. „Jij weet nog van niets, lieveling ! Ik hoop dat je mij nimmer zult missen."

DE BEROEMDE SERINGENBERG,

op het landgoed „Paaphorst", gelegen onder Wassenaar en toebehoorende aan H.M. de Koningin, prijkte de vorige week in vollen bloei. Heel dikwijls brengt de Koninklijke familie een bezoek aan dit prachtige landgoed.

HET GROOTE CONCERT IN HET STADION TE AMSTERDAM.

Niet minder dan 64 harmoniegezelschappen, tezamen 1600 deelnemers tellende, hadden gehoor gegeven aan de uitnoodiging van den Provincialen Bond van Harmonie- en Fanfaregezelschappen in Noord-Holland, om ten bate van het Alg. Steuncomité mede te werken aan de grööte, de „reuzen-uitvoering" op Zondag j.l. in het Stadion. Uit alle deelen der provincie hadden zij zich aangemeld en hoewel slechts één keer kon worden gerepeteerd, was de uitvoering zóó, dat niemand, die den tocht naar 't Stadion ondernomen had, zich er over zal hebben beklaagd. Foto links: De aankomst der musici in het Stadion. Foto rechts: de bekende musicus Martin Wolters dirigeert.